
Kohtaus kevään korvalla

Joskus aktiiviurani lopulla tulin päivystykseen Airiston Mv-asemalle. Oli aikainen sunnuntaiaamu. Yöllä oli satanut hieman lunta. Näin tuoreet kissanjäljet aseman edustalla. Meidän maskottikissamme oli ollut muutaman päivän poissa. Ja arvelin kaverimme palanneen.

Misu-kissamme oli minun huolenpitori varassa. Se oli jonkun huvila-asukkaan ns. kesäkissa. Se teki surutyötä kanssani. Sillä paras koira ystäväni oli äskettäin mennyt koirien taivaaseen.

Lämmitin hyvät "serviisit" ja vein kotiin tulleelle kaverille heti annoksen. Huutelin rakennuksen takana Misua. Ja mitä tulikaan esiin. Oranssin keltainen helkutin roteva paraislainen laivakolli sieltä tassutteli areenalle. Tuli röyhkeästi huojahdellen ja nykäisi pari kertaa häntääkin. Että merellisiä kavereitahan tässä kait ollaan.

Minä karjaisin, että ei tämä ole mikään "missioonin" katukeittiö". Ja tempasin virkakarviksen kohti epäsuosittua vierailijaa. Kokardi taisi osua siihen kohtaan vierailijan päätä, missä se minullakin oli esillä. Kolli päästi kauhean sähköksen tuntiessaan virkavallan saapuvan ilmaitse ohimoon. Samalla se tempaisi kymmenkiloisen kehonsa ylös. Suoritti ilmassa 180 asteen käännöksen. Nelivedon käydessä jo täysillä. Yksi nykäys alas tullessa ja oltiin rakennuksen alla.

Minua vähän nolotti töykeyteni. Olisi edes hiukan raapaissut minua. Niin virkavallan väkivaltaisesta vastustamisesta olisi ollut kysymys. En tullut ajatelleeksi, että kollihan oli tullut pitkän matkan. Vain suorittaakseen luonnollisen palveluksen kissallemme.

Kyllä Misukin sitten ilmaantui, vähän ujostellen. Ilmeisesti muistellen rietasta hääyötä. Sitten, kun poikaset tulivat kesän alussa esiin, kellertävissä "kurahousuissaan", muistuttivat ne minua isän kanssa käydystä taistelusta.

Uskon vakaasti, että edesmennyt koirani on samaa mieltä kanssani. Tekemistäni ratkaisuista

Kalevi Pirttijärvi